

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117645776/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Trapper. Og det var, som Rustningens Klirren havde rystet al Lyd ud af den hele Gaard. Alting tav og alting blev dødt. Medens hun steg højere og højere, gik hun ind i en Forladthed i Gange og Rum, der var endnu større end hin Aften, hendes Fader døde.

Fra Taarntinden saa hun ud over det store Land, og hun hørte Valdhornene dirre som Naturlude fra Skovenes Dyb, og hun saa Ryttere vimle omkring paa alle Veje. Det var, som om alle Sommerens sidste blussende Blomster red derfra, og tilbage blev kun de visne Skove og de øde forladte Gaarde, der blikkede til hinanden gennem de afbladede Lunde.

Og hun fulgte de Bortridende længer, end hendes Øjne endnu havde fulgt nogen. Thi Lanserne blev ved at blinke og Kapperne ved at skinne og Hornene ved at skingre et sidste Farvel.

Et eneste Nu følte Gro et Sting af Savn, som skulde hun sende en Falk efter ham og kalde ham hjem. Nu skulde hun jo være uden Beskytter, uden Værn, ja tilmed selv være Beskytter for den Gaard, Sølvret lod tilbage.

Da klemte de sprøde hastige Klokker fra Kapellet som en underlig hostende Klang fra de Døde. Gro mindedes sin Fader og følte